

hagut de passar després el filtre dels partits polítics i els interessos dels agents econòmics. Però, al remat, ha passat que el pla de l'Horta s'ha adaptat als plans municipals i no a l'inrevés. Per una altra banda, també hi ha la qüestió de les infraestructures. No pots dir que vols protegir l'Horta i plantejar coses com la via Parc Nord, una autovia que anirà de Godella fins a Montcada entre l'Horta i la ciutat, i destruirà tot el valor paisatgístic.

—A. MONTIEL: El PATH que s'ha aprovat és resultat de la pressió social que es va concretar, entre més expressions, en la ILP. El PATH no és una concessió gracieble de la Generalitat, sinó que és una conquesta. Fins al punt que el pròleg de la PATH ho reconeix quan *ret homenatge* a aquesta iniciativa democràtica. Per eixa raó estem especialment legitimats per a ser crítics i exigents amb un document que s'ha redactat tot tractant d'acontejar ajuntaments i promotors que ja havien pres posició en terrenys de l'Horta. Crec que és un document insuficient, com ho és el model de Consell Assessor de l'Horta que es proposa i que és mancat de facultats de coordinació dels respectius planejaments.

—**Com us imagineu l'Horta que coneixeran els vostres fills?**

—J. GAVALDÀ: Espere que hi arribem a temps. Això reclama que els polítics avancen en una manera de pensar que, ara per ara, és pròpia del segle XIX i que, per fi, s'aprove el PATH sense àrees de reserva i sense infraestructures salvatges. Sóc optimista perquè la tendència mundial va cap a més sensibilitat. I si els ciutadans ens movem, tindrem una horta que serà motiu d'orgull.

—A. MONTIEL: Aspire que siga un espai agrícola productiu i integrat en una àrea metropolitana humanitzada i sostenible. Encara som a temps de posar límits a la destrucció i de revertir una tendència autodestructiva que ens empobreix com a territori i com a comunitat autònoma. Espere poder fer que els meus fills estimen l'Horta i valoren l'esforç dels llauradors i ciutadans que contribueixen a mantindre eixe patrimoni comú.

Violeta Tena

Setge a Urdangarín

L'ex-soci d'Urdangarín és citat a declarar com a encausat per un jutge de Palma: hi haurà d'anar també el gendre del rei d'Espanya?

El setge judicial sobre l'Institut Nóos es va estrenyent. El jutge de Palma José Castro, que instrueix el cas *Palma Arena*, ha citat a declarar en qualitat d'encausat Diego Torres, un dels fundadors de l'institut. Dit així no pareix cap informació que tingui ni la més mínima rellevància. Tanmateix, sí que n'adquireix si se sap que es tracta de l'institut que Torres va fundar juntament amb Iñaki Urdangarín, el gendre del rei d'Espanya.

Palma Arena i Nóos. El jutge que instrueix el cas *Palma Arena* investiga el suposat desviament de fons públics en la construcció d'un velòdrom —el que dona nom al cas— i el presumpte enriquiment il·legal de Jaume Matas, president del Govern de les Illes Balears entre el 2003 i el 2007 (a més del període que va entre el 1996 i el 1999). Una ordre directa de Matas obligà a construir el velòdrom. El magistrat investiga si el desviament sobre el pressupost inicial amaga pagaments irregulars i si l'ex-president se'n pogué haver beneficiat de cap manera.

En el transcurs de la investigació, el jutge Castro ha anat descobrint ramificacions que li han permès d'obrir peces separades del tronc inicial. En una d'aquestes ramificacions, l'Institut Nóos aparegué relacionat amb Matas.

Aquesta entitat privada fou fundada des d'un embrió que es va dir Nóos Consultoria Estratègica, una empresa creada per Urdangarín, l'any 2003, amb el seu soci i amic Diego Torres Pérez. El mateix any, el gendre del rei espanyol i la seva dona, Cristina de

Borbó, crearen també una altra empresa, la immobiliària Aizoon S. L. Des de l'institut, Urdangarín i el seu soci s'anaren oferint a diverses institucions per a fer gestions relacionades amb l'esport d'elit. Atesa la targeta de visita que implica ser casat amb una infanta de la monarquia espanyola, és fàcil d'imaginar quantes portes se li obriren, a Urdangarín.

Una de les portes obertes va ser la valenciana. L'any 2005 l'entitat presidida pel gendre del rei espanyol va rebre del president valencià, Francisco Camps, l'encàrrec de promocionar la ciutat de València com a seu d'uns Jocs Europeus. Que mai no s'organitzaren. El pressupost per a aquesta promoció va ser d'uns tres milions d'euros, si bé sembla que la despesa satisfeta finalment va ser força inferior, d'uns 380.000 euros, segons que publicà la premsa balear. El grup parlamentari Compromís ha demanat reiteradament al president Camps que aporti les factures de tot allò que es va pagar. Camps s'ha limitat a dir que "tot allò que es fa a l'administració és degudament documentat i fiscalitzat, perquè si no seria impossible que es lliurassin pagaments relacionats amb cap contracte que fa l'administració autònoma". Tot i la defensa de la legalitat de l'acció presa pel seu govern amb relació a Nóos, no va aportar les factures que li demanà el portaveu de Compromís, Enric Morena. Un fet estrany i que obre una altra porta: que algú demani explicacions legals si no apareixen les factures. Això, exactament, passa a Palma.

Nóos a les Balears. En el cas de les Balears, Nóos, a través del seu president, Urdangarín, entrà en contacte amb el president del govern, Jaume Matas. L'ex-jugador d'handbol del Barça, en tant que president de l'institut esmentat, rebé l'encàrrec de Matas d'organitzar, també l'any 2005, allò que s'anomenà Fòrum Illes Balears, que tenia com a objectiu tractar sobre les relacions entre esport d'alt nivell i turisme. És a dir, l'esport d'elit

L'ex-president balear, Jaume Matas, i Iñaki Urdangarín, en una imatge de l'any 2005.

com a possible atracció turística cap a les Illes. Les jornades van dur-se a terme entre el 22 i el 25 de novembre a l'hotel Gran Melià Victòria, de Palma. Segons la valoració que en féu el govern presidit per Matas, hi van participar “destacats especialistes en esport i turisme”. La realitat, emperò, és que tot d'una s'aixecaren sospites sobre tants de “destacats especialistes” que ningú no havia vist. Antonio Diéguez, diputat del PSOE al parlament balear, va criticar aleshores l'excés de despesa

pública per a una cosa que no entenia de què podia haver servit. El llibre resultant de les jornades va ser qualificat per Diéguez –en declaracions a aquest setmanari– de “collonades sense cap ni peus”. Aquest diputat es va convertir en una maldecap per al govern Matas i l'Institut Nóos. Va fer un acurat seguiment de tot allò que es gastava. Membres de l'Institut feren, amb posterioritat al Fòrum, un acte públic que pretenia ser l'embrió d'un futur Observatori Permanent, per a conti-

nuar filosofant sobre esport i turisme. Naturalment, havia de ser finançat per les arques autonòmiques. En aquell acte hi havia, a tot estirar, mitja dotzena de persones. Una de les quals era Diéguez: “Es posaren molt nerviosos quan em veren”, va explicar el diputat socialista a EL TEMPS. L'Observatori no es va constituir.

Però les jornades de tres dies sí que es van fer. I tingueren un cost per a les arques públiques balears d'1,2 milions d'euros. Quan el PSOE illenc destapà

És Temps de Vacances
Si ets subscriptor i te'n vas de vacances a l'estiu i vols rebre EL TEMPS totes les setmanes.
 Telefona'ns al 902 131 025 i comunica'ns l'adreça on vols rebre la revista aquest estiu.
 (Ens ho pots comunicar fins el 18 de juliol)

ELTEMPS

Iñaki Urdangarín, acompanyat de la seva esposa, els sogres i el seu fill Miguel, que feia la primera comunió, el 28 de maig proppassat.

l'escàndol, l'any 2006, Diéguem mai no va fer, ni ara tampoc, cap referència a Urdangarín. No obstant això, la casa reial espanyola tot d'una va reaccionar. L'activitat del gendre del monarca espanyol al capdavant de Nóos va minvar espectacularment durant aquell any i acabà abandonant-ne la presidència, que va ser assumida per Torres, el soci i amic. El 2009 Urdangarín, la dona i els

fills se n'anaren a viure a Washington, on l'ex-jugador d'handbol fou contractat de conseller de Telefònica per a Llatinoamèrica.

Urdangarín encausat? El mes de juliol de l'any passat, quan el jutge Castro obrí la peça separada del *Palma Arena* pel cas *Nóos*, volia aclarir si el pagament d'1,2 milions per

El suposat escàndol pot afectar els governs de Matas i de Camps

les jornades esmentades era correcte o no. Sol·licità al soci d'Urdangarín que aportàs les factures dels cobraments. Segons que ha publicat *elconfidencial.com*, Torres no les ha lliurades. D'aquí ve que ara l'hagi cridat com a encausat. Segons com sigui, els delictes que se'n podrien derivar serien malversació de cabals públics, prevaricació i falsedat documental.

Aquell mateix diari digital donava per fet, citant fonts anònimes conegudes del cas, que rere la imputació de Torres vendrà inexorablement la del gendre del rei espanyol, atès que aleshores era president de Nóos. Per una altra banda, un advocat i polític que va conèixer prou bé l'escàndol a la primeria, deia la setmana passada a EL TEMPS que "seria lògic que Urdangarín acabàs també encausat".

Miquel Payeras

Llibertinatge d'informació i expressió

Fa poc, abans de ser operat d'un genoll, el rei d'Espanya, Joan Carles de Borbó, es va adreçar a un grup de periodistes en to desagradable, recriminant-los per què "em voleu matar". Feia referència a les informacions i rumors publicats sobre el seu suposat estat de salut delicat. Segons algun diari, pareix que al Borbó el va molestar especialment que una redactora se li adreçàs, enmig d'un acte públic, demanant-li "com se troba, majestat?".

Al cap d'uns quants dies d'aquella sortida de to, la casa reial espanyola feia públic, a través del cap de relacions amb els mitjans, Ramón Iribarren, que a partir de la setmana següent –la passada– canviava el protocol a l'hora de relacionar-se amb l'augusta presència (que cobra anualment devers nou milions d'euros de tots els contribuents). Segons que deia Iribarren, es tractava de definir com s'havia de fer la cobertura informativa gràfica i escrita amb relació al rei espanyol, les filles, el fill i la dona. No se'n parlava, però s'entenia que l'intent de censura també abastava la dona del fill de Joan Carles de Borbó, una ex-presentadora de televisió que s'ha fet relativament

famosa al paper *couché* perquè està extremadament prima i es vesteix amb un gust certament pintoresc.

El *confidencial.com* citava unes manifestacions d'Iribarren que palesaven l'intent de censura: "No es pot consentir que a totes hores es qüestionï la salut del rei, com ha passat." És a dir, que, segons aquest funcionari, hi ha –podríem dir– un llibertinatge d'informació i d'expressió que cal corregir. Un pur i simple intent de censura, evidentment. Qui es deu creure el tal Iribarren que és el Borbó? Una mena de semidéu de qui no es pot parlar si no és per a alabar la seva tan celebrada espontaneïtat, modèstia i no sé quantes virtuts més?...

El desbarat, naturalment, no va durar gaire. De fet, ni tan sols s'arribà a activar la mesura. Dimecres de la setmana passada, segons que recollia el mateix diari, el tal Iribarren demanava disculpes als mitjans, assegurava que "tot continua com sempre" i assumia, és clar, tota la responsabilitat del delirant intent de reeditar la censura en totes les informacions que fan referència al cap de l'estat espanyol.